

ПЕРША ПУБЛІКАЦІЯ НАРОДНИХ МЕЛОДІЙ У ГАЛИЧИНІ

Ініціатор і редактор календаря-альманаху „Львівський пілігрим” Карл Йозеф фон Гюттнер був і автором поміщеної там новаторської публікації „Народні пісні”, у додатку до якої вперше у Галичині надрукував українські народнопісенні мелодії. У дослідженні, відновлюючи історичну справедливість, спростовано спекуляції стосовно авторства публікації, обговорено її значення, подано біографічну довідку про К. Й. фон Гюттнера.

Ключові слова: Карл Йозеф фон Гюттнер, календар-альманах „Львівський пілігрим”, перша публікація українських народних мелодій у Галичині.

1822 року у Львові вийшов друком перший випуск нового періодичного видання „Львівський пілігрим”¹ під редакцією його засновника, професора Львівського університету Карла Йозефа фон Гюттнера² та при підтримці професора цього ж університету Йозефа Маусса. Видання мало стати відповіддю на новітні вимоги до друкованого слова, оскільки на той час переважна більшість інформації, яка з’являлася у львівській періодиці, була хіба передруком зазвичай маловартісних повідомлень головню з варшавських газет, а також часописів інших міст Європи. Новаторство „Пілігрима” полягало також у тому, що він був надрукований не тільки офіційною на той час німецькою мовою, але й польською, загальнозрозумілою для освічених верств тодішнього галицького суспільства.

„Пілігрим” був задуманий як календар-альманах і мав дві частини: першу – власне календарну, і другу – літературно-науково-довідкову. У другій частині редактор помістив „низку вміло написаних статей, у тому числі статистичних”³, а також розвідки з історії, економіки та

¹ Der Pilger von Lemberg, ein neuer, nach dem Horizonte von Lemberg eingerichteter Almanach, auf das Jahr nach Christi Geburt 1822 (von 365 Tagen), mit einem literarischen, ökonomischen und unterhaltenden Lesebuche für gebildete Personen beyderley Geschlechtes und jeden Standes, dann mit einem sehr bequemen und nützlichen Haus- und Geschäftsbuche versehen. – Lemberg : Gedruckt und im Verlage bey Joseph Johann Piller, k. k. Gubernial-Buchdrucker und Buchhändler, 1822. = Pielgrzym Lwowski, czyli podług nadpoziomu Lwowskiego ułożony Kalendarz na rok po narodzeniu Chrystusa Pana 1822 (liczący 365 dni), który wraz zawiera literackie, ekonomiczne i ku zabawie złączące dla płci oboiej i każdego domu, iakoż w gospodarstwie domowym i zatrudnienia codziennych pożyteczne wiadomości. – Lwow : Nakładem i drukiem Józefa Jana Pillera, C. K. Rządu kraioowego Drukarza i Księgarza, 1822.

² Коротку довідку про життя та діяльність К. Й. фон Гюттнера див. нижче.

³ Zawadski Władysław. Literatura w Galicji (1772-1848) / Władysław Zawadski. – Lwów, 1878. – S. 48.

природознавства. Тут друкували й літературні твори, зокрема „кілька оповідань і балад, написаних на основі народних легенд, [що] становлять основну цінність літературної частини календаря, вигідно вирізняють його серед альманахів 20-х років”¹. У довідковій частині були подані також „корисні відомості для домашнього господарства і щоденної праці”, а також „Диліжансові тарифи”, розклад „Галицьких ярмарків” тощо.

Поміж цих статей „на всі випадки життя” чи не найважливішим інформаційно-науковим здобутком „Пілігриму” стала надрукована на його сторінках публікація під назвою „Народні пісні”² (у польській версії – „Народні співи”)³. Складалася вона зі вступної статті, чотирьох народних пісень із мелодіями та коментарів до них.

У фольклористичній літературі розходяться думки стосовно авторства цієї публікації. Одні науковці без найменших вагань її творцем називають К. Й. фон Гюттнера, інші вважають, що вона належить відомому галицькому історичу, етнографові й архівісту Денисові Зубрицькому – авторові статті „Про спів простого люду”, надрукованої у наступному річнику „Пілігрима”⁴. Зокрема, такий погляд намагався об-

¹ Кирчів Роман. Україніка в польських альманахах доби романтизму / Роман Кирчів. – Київ, 1965. – С. 9.

² Hüttner Karl Joseph von. Volkslieder (Mit Bemerkungen begleitet vom Herausgeber) / Karl Joseph von Hüttner // Der Pilger von Lemberg. – С. 86-96.

³ Hüttner Karol Jósef von. Spiewy Ludu / Karl Joseph von Hüttner // Pielgrzym Lwowski. – С. 86-95.

⁴ Zubrycki Dionizy Jan. O ńpiewach ludu pospolitego / Dionizy Jan Zubrycki // Pielgrzym Lwowski / Przez Jyzefa Maussa, filozofii doktora publicznego przy Uniwersytecie Lwowskim. – Lwyw, 1823. – С. 49-50. Початок такому поглядові хіба мимоволі поклав редактор журналу „Вісник Європи” Михайл Качановський, який у додатку до вміщеного російського перекладу даної розвідки ([Зубрицкий Денис]. О простонародных песнях / Денис Зубрицкий // Вестник Европы. – 1827. – Ч. 154. – № 11 (июнь). – С. 191-198) настільки неясно виразився про автора статті у календарі за 1822 рік, що з того можна висновувати, нібито її написав також Д. Зубрицький (там само. – С. 198). Очевидно, тому він був названий творцем фольклористичних публікацій на шпальтах обох „Пілігримів” у біографічному нарисі, вміщеному перед підбіркою його листів до відомого ідеолога російського великодержавного слов’янофільства й „офіційної народності” Михайла Погодіна (Письма Дениса Зубрицкого // Письма к М. П. Погодину из славянских земель (1835-1861) : в 3 вып. / с примечаниями Нила Попова. – Москва, 1880. – Вып. III. – С. 537-621), де Д. Зубрицькому безпідставно приписана ще й заслуга публікації фольклорних мелодій (до речі, серед перелічених тут народних пісень одна, а саме „І шумить”, є зайвою, оскільки її немає серед опублікованих в „Пілігримах”). Цю абсолютно хибну інформацію з других рук повторив слово в слово Васілій Рудаков у популярному російському

ґрунтувати львівський музикознавець Йосип Волинський¹. Його доводи, здається, переконали Станіслава Людкевича²; так само, спираючись виключно на рації Й. Волинського, констатував авторство Д. Зубрицького й Олександр Правдюк³.

Підставою для подібних тверджень стало головним чином те, що сама стаття не підписана, до того ж, мабуть, дослідникам вдалося, що якийсь зайшлий, нині практично нікому невідомий австрієць не міг бути належно зорієнтованим у нагальних проблемах місцевого культурного процесу. А проте в окремо поданому змісті польськомовного видання „Пілігрима” цілком ясно вказано її даремно невизнаного автора: „Написано Видавцем”⁴, а в німецькомовному під заголовком у дужках також зазначено: „З супровідними коментарями від видавця”⁵. Видавцем же Календаря, як відомо, був власне К. Й. фон Гюттнер. Посереднє підтвердження його авторства міститься й у згаданій розвідці Д. Зубрицького „Про спів простого люду”, яка починається словами: „Було побажання Львівського пілігрима у попередньому році звернути увагу на спів простого люду”⁶. Звідси прямо випливає, що наш старогалицький народознавець відгукнувся своїм матеріалом на відозву видання (а не реагував у такий чудернацький спосіб на своє ж попе-

„Енциклопедичному словнику Брокгауза та Ефрона”, і з тих пір вона калькується всіма дотичними як друкованими, так й інтернетними виданнями („Вікіпедія” тощо), поширюючи у такий негідний спосіб фальшиві знання.

¹ Волинський Йосиф. Перша публікація мелодій українських народних пісень у Галичині / Йосиф Волинський // Питання історії і теорії української музики. – Львів, 1957. – Вип. 1. – С. 44-50.

² Людкевич Станіслав. Рецензія на працю Й. С. Волинського п. з. „Перша публікація мелодій українських народних пісень у Галичині” / Станіслав Людкевич // Людкевич Станіслав. Дослідження, статті, рецензії, виступи : у 2 т. – Львів, 2000. – Т. 2. – С. 629.

³ Правдюк Олександр. Українська музична фольклористика / Олександр Правдюк. – Київ, 1979. – С. 79.

⁴ В оригіналі: „Przez Wydawce”. До речі, так само в змісті того ж календаря за 1822 рік зазначене авторство іншої фахової статті К. Й. фон Гюттнера „Коротко зібраний статистичний образ Королівства Галичини”; стаття ж Д. Зубрицького там же під заголовком „Promemoria Ekonomii <...>” також авторизована в подібний спосіб : „p[rzez] D. Zubrzyckiego”. Якщо б йому належала і стаття „Про народні пісні”, то це неодмінно було б вказано аналогічним чином (тобто : „przez D. Zubrzyckiego”). Безцеремонно приписати її собі тогочасний австрійський дворянин, випускник Віденського університету з докторським званням ніяк не міг з огляду на позицію в суспільстві.

⁵ В оригіналі : „Mit Bemerkungen begleitet vom Herausgeber”.

⁶ Zubrycki Dionizy Jan. O śpiewach ludu polspolitego. – S. 49.

реднє писання). Тому обидві статті ніяк не можна розглядати як продовження одна одної, тільки як зовсім відмінні праці і за змістом, і за методологічними підходами, і за стилем викладу.

Дещо далі Д. Зубрицький сам недвозначно віддав пріоритет К. Й. фон Гюттнеру в піднятті питання про значення фольклору для пізнання життя народу: „У нас єдино в Галичині та подібно і в Польщі ніхто дотепер не звернув увагу на це джерело старожитних відомостей і славу першості в цій галузі. [У тому] ніхто не може заперечити редакторові Львівського Пілігрима, який у своїй праці не тільки вмістив змістовну розправу з кількома піснями та відповідними мелодіями, але й постарався перекласти [їх] німецькою, щоби дати уявлення німецьким народам про солодощі та почуття, якими вміє перейнятися простий галицький люд”¹. Врешті, авторство К. Й. фон Гюттнера зі знанням справи також засвідчив майже за гарячими слідами його студент, у майбутньому відомий польський фольклорист, поет, драматург, театральний критик і політик Вацлав Міхал Залеський². Таких аргументів можна би додати.

На все це Й. Волинський, на жаль, не звернув чи не хотів звернути увагу ні сам, ні своїх читачів або через недостатньо вивчене питання, або з міркувань нарочитого патріотизму, насаджуваного в період радянського псевдоінтернаціоналізму, коли всі пріоритетні починання за всяку ціну мусили належати тільки співвітчизникам. Та хіба вже прийшла пора позбутися подібних перегинів, й у даному конкретному разі відновити історичну справедливість, віддавши належне К. Й. фон Гюттнеру – далеко не пересічній особистості, яка щиро, без найменших національних упереджень сповна присвятилася освітньому та культурному відродженню нашого краю і якій судилося стати одним із першопрохідників в історії галицької фольклористики, зокрема музичної.

Стаття К. Й. фон Гюттнера написана у жанрі розширеної відозви. У своєму зверненні він намагався заохотити сучасників до збирацької праці, переконуючи їх у нагальній потребі фіксувати фольклорні надбання власних народів та наголошуючи на специфіці усної творчості порівняно з писемною академічною, на необхідності правильного культурологічного усвідомлення змісту народних співів та їх розумного

¹ Там само (В російській версії статті Д. Зубрицького наведене речення про заслуги К. Й. фон Гюттнера чомусь пропущене. У цьому можна добачати злий умисел).

² Zaleski Wacław (Wacław z Oleska). *Piesni polski i ruski ludu galicyjskiego* / Wacław Zaleski. – Lwów, 1833. – S. XI-XII.

відбору для популяризації. При тому вперше у галицькій народознавчій літературі була висловлена вимога записувати не тільки словесні тексти пісень, але й їхні мелодії. „Народ не декламує свої пісні так, як це часто відбувається в освіченому середовищі <...>, – писав автор, – але співає їх із запалом і життям та вважає (чи хіба несправедливо?), що спів, мелодія, є другою важливою складовою пісні”. Адже „народні пісні, подані без мелодії, придатні лише наполовину, їх сенс, прирваний їм дух можна правильно збагнути лише з мелодією”¹.

Як приклад саме такого підходу К. Й. фон Гюттнер вмістив чотири різні жанри пісень з наспівами, „що в тім часі було свого роду революцією”². А саме, на його переконання, характерні для тогочасної Галичини дві польські – краков’як і мазурку, а також дві русняцькі³ – думку та шумку. Їхні наспіви подав Моронські⁴ у вигляді фортепіанної фактури, де у верхній лінійці викладалася підтекстована народна мелодія, а в нижній – її гармонічний супровід (щоправда, досить скромний та не завжди вдалий). Обробки ці призначалися для домашнього музикування, через те друкувалися вони на окремій (непагінованій) картці, приклеєній в кінці календаря, щоб її легко можна було відірвати від книги та поставити на пюпітр фортепіано. Публікація русняцьких та польських

¹ Hüttner Karl Joseph von. Volkslieder. – S. 87. Тут мимоволі на гадку приходить credo Лесі Українки, висловлене в листі до Івана Франка від 11 жовтня 1893 року: „Я, бачте, думаю, що пісня без мотиву тільки наполовину жива” (Українка Леся. Зібрання творів : у 12 т. / Леся Українка. – Київ, 1977. – Т. 9. – С. 377).

² Dzieje folklorystyki polskiej 1800-1863 / Red. Helena Kapelańska, Julian Krzyżanowski. – Warszawa, 1970. – S. 318.

³ За тогочасною термінологією, яка буде використовуватися тут і надалі в значенні „українська”.

⁴ Наразі про цього музиканта немає жодних відомостей. Нез’ясованим навіть залишається його ім’я. У польськомовній версії статті К. Й. фон Гюттнера нібито його зазначено ініціалом: „П. Моронські”. Так воно фігурує у монографії Ядвіги Бобровської „Польська музична фольклористика” (Bobrowska Jadwiga. Polska folklorystyka muzyczna / Jadwiga Bobrowska. – Katowice, 2000. – S. 81). Однак це скорочення радше треба відчитувати як „пан Моронські”, як то виразно вказує німецька версія (Herrn Moroński). Тому, мабуть, без будь-яких ініціалів прізвище Моронського задується в „Історії польської фольклористики” (Dzieje folklorystyki polskiej: 1800-1863 / Red. Helena Kapelańska, Julian Krzyżanowski. – Warszawa, 1970. – Cz. I. – S. 318). У змісті ж „Пілігрима” він зазначений також і як „JP. Moroński”, що хіба означає „ясний пан Моронські”. За давньою польською традицією окреслення „jasny” означало „високопоставлений у суспільній ієрархії, шляхетно народжений, вельможний (Mały słownik języka polskiego. – Warszawa, 1995, – S. 278). Можливо, Моронські належав до знаті, хоча таке прізвище не значиться серед зареєстрованих польських аристократичних родів.

пісень мала на меті їх популяризацію не тільки серед місцевої еліти, але й серед австрійців, для чого, очевидно, і робились переклади словесних текстів німецькою мовою. Так широкий світ мав змогу вже на початку ХІХ сторіччя пізнати фольклор галичан.

Русняцькі пісні, вміщені в „Пілігримі”, хоч і здобули велику популярність у народному середовищі та побутують й понині, не належать до традиційного фольклору, а є радше, як їх прийнято називати, „дворацькими”. Такі „пісні, – писав Іван Франко, – складано руською народною мовою, складом, близьким до щиронародних пісень, але зміст їх відповідав більше смакові тогочасного панства, ніж характерові народної творчості”¹. Тож вибір саме цих пісень був не випадковим, він віддзеркалював уподобання тогочасної освіченої громади та її розуміння народності, зрештою, не тільки на той момент, але й продовж усього наступного п’ятидесятиліття².

Загалом Гюттнерів допис „Народні пісні” став етапним в історії музичної фольклористики, він не тільки фактично започаткував, але й стимулював дослідження над народною музикою в Галичині, а певною мірою і поза її межами, безпосередньо вплинувши на появу народномузичних збірників Вацлава Залеського – Кароля Ліпінського³, Михайла Максимовича – Олександра Аляб’єва⁴, студій над народною пісенною культурою Д. Зубрицького⁵, Людвіка Пйонтке-

¹ Франко Іван. Огляд праць над етнографією Галичини в ХІХ в. / Іван Франко // Франко І. Вибрані статті про народну творчість. – Київ, 1955. – С. 233.

² Букало Наталія, Луканюк Богдан. Михайло Вербицький як збирач народних пісень / Наталія Букало, Богдан Луканюк // Вісник Львівського університету. Серія мистецтво. – Львів, 2012. – Вип. 11. – С. 180-196.

³ Zaleski Wacław (Wacław z Oleska), Lipiński Karol. Muzyka do pieśni polskich i ruskich ludu galicyjskiego / Wacław Zaleski, Karol Lipiński. – Lwów, 1833. Принагідно треба відзначити, що Й. Волинський хибно стверджував ніби в цій збірці використані пісні, опубліковані в „Пілігримі” (Волинський Йосиф. Указ. пр. – С. 50). Насправді в ній уміщені зовсім інші варіанти, безперечно записані заново, пор.: Zaleski Wacław (Wacław z Oleska), Lipiński Karol. Op. cit. – №№ 116, 142.

⁴ Максимович Михаил, Алябьев Александр. Голоса украинских песен. – Москва, 1834.

⁵ З його статтею ознайомив московську публіку журнал „Вісник Європи” (див. виноску 7), долучивши до неї коментар К. Й. фон Гюттнера до думки про Гриця, повний текст пісні (російською кирилицею) та ноти (в кінці книжки), а також за браком місця лишень початок шумки „Козак і дзюба” (с. 198-201). При тому варто відзначити, що редактор журналу вважав „цікавими” Гюттнерові пояснення (і вони справді сповна відповідають духові романтичної епохи в фольклористиці), тоді як Й. Волинський дозволив собі антиісторично обізвати їх „примітивними” та „малоцікавими” (Волинський Йосиф. Указ. пр. – С. 45, 49).

віча¹, Юрія Венеліна (Гуци)², а також посприяв зацікавленню освіченої громади власною народною музикою, про що може свідчити хоча б композиторська творчість К. Ліпінського³.

Уміщена далі публікація К. Й. фон Гюттнера „Народні пісні” українською мовою покликана зробити загальнодоступною цю переважно малознану піонерську працю, відому здебільшого хіба із побіжних описів, й таким чином започаткувати громадження джерельних матеріалів для майбутнього їх зводу в антології-хрестоматії „Наукова думка про народну творчість”, адресовану передовсім дослідникам, викладачам і студентам, але й також усім, хто цікавиться історією вітчизняної етномузикології, фольклористики, етнографії та культури.

Карл Йозеф фон Гюттнер (Біографічна довідка)

Карл Йозеф фон Гюттнер (Karl Joseph von Hüttner) народився 1793 року в австрійському місті Лінц. Після закінчення Віденського університету він 30 січня 1817 року захистив докторську дисертацію „Про зворотню дію законів, з метою пояснення § 5 австрійського Цивільного кодексу”, яка була видана того ж року⁴, й отримав науковий ступінь „доктора права”.

Свою діяльність К. Й. фон Гюттнер розпочав стажистом Придворної бібліотеки у Відні, а вже 1818 року обійняв посаду професо-

¹ Piątkewicz Ludwik. Opiesniach ludu polskiego i ruskiego / Ludwik Piątkewicz // Pątnik narodowy. – Lwów, 1827. – Т. I. – С. 90-128.

² Венелин Юрий. Об источнике народной поэзии вообще и о южнорусской в особенности / Юрий Венелин. – Москва, 1934. Уродженець Закарпаття Юрій Гуца (*1802 – †1839) навчався у Львівському університеті в рік виходу „Львівського пілігрима” й, очевидно, читав Гюттнерову розвідку, оскільки в названій праці він виразно розвиває етнокультурологічні ідеї австрійця.

³ Кияновська Любов. Стильова еволюція галицької музичної культури XIX-XX ст. / Любов Кияновська. – Тернопіль, 2000. – С. 49; Загайкевич Марія. Діяльність Кароля Ліпінського в контексті української культури / Марія Загайкевич // Українська тема в світовій культурі. – Київ, 2001. – С. 260-268. – (Науковий вісник НМАУ. – Випуск 17).

⁴ Ueber die rückwirkende Kraft der Gesetze, zur Erläuterung des § 5 des Oesterreichischen bürgerlichen Gesetzbuches, 1817. – 104 s.

ра Львівського університету, де на юридичному факультеті заснував кафедру статистики Австрійської монархії. Серед предметів, які він викладав, – „Статистика європейських держав”, „Австрійська статистика та право”¹, а також канонічне та римське право. Молодий викладач відзначався красномовністю та зичливим ставленням до студентів, завдяки чому швидко здобув собі серед них загальну прихильність.

Поза університетом К. Й. фон Гюттнер займався різнобічним пізнанням краю та його громадськими справами, зокрема журналістикою: він співпрацював з часописом „Львівська газета” (*Lemberger Zeitung*), помістивши в ньому низку статей, і навіть якийсь час його редагував, заснував календар-альманах „Львівський пілігрим” і видав його перший випуск (1822), на сторінках якого вперше у Галичині були надруковані народні пісні з мелодіями, з них дві українські.

Вважається, що своїй появі у Львові К. Й. фон Гюттнер певною мірою завдячував графові Юзефу Максиміліану Оссолінському, засновникові знаменитого Інституту Оссолінських (Оссолінеуму) у Львові (1817). Та, правдоподібно, К. Й. фон Гюттнер прибув до Львова у числі багатьох кращих випускників Віденського університету, яким світила в майбутньому неабияка наукова кар’єра, з завданням допомогти стрімко підняти освіту й культуру в новоздобутій, але вкрай занедбаній провінції імперії, де автохтонне населення – не тільки закріпачене селянство, але й нижчі верстви духовенства – виявилось поголовно неграмотним. І К. Й. фон Гюттнер справджував покладені надії та, як й інші культуртрегери (скажімо, молодший син Вольфганга Амадея Моцарта – композитор, піаніст, педагог Франц Ксавер Вольфганг Моцарт, історик Йозеф Маусс, фізик Август Кунцек та багато інших), відразу поважно займався культурно-освітньою роботою.

Проте багатообіцяльні початки діяльності молодого професора обірвала раптова смерть 16 березня 1822 року (спричинена недугою легень), яка глибоко вразила сучасників². Доволі об’ємне повідомлення про похорон К. Й. фон Гюттнера було надруковано на першій сторінці німецькомовної газети „Львівська газета”³, а відтак передруковано і в інших часописах, зокрема і польськомовних „Розмаїтостях”⁴. У тому

¹ Wyciąg z drukowanego w Niemieckiem języku Spisu porządku nauk publicznych, które w Uniwersytecie Lwowskim ozdobionym Imieniem N. Cezara Imć. Franciszka I, w roku szkolnym 1822 dawane będą // *Rozmaitości*. – 1821, 8 listopada. – № 128. – S. 510.

² *Ze Lwowa* // *Rozmaitości*. – 1822, 26 marca. № 35. – S. 139.

³ *Lemberg* // *Lemberger Zeitung*. – 1822, 20 märz. – № 34. – S. 145.

⁴ *Ze Lwowa* // *Rozmaitości*. – 1822, 26 marca. – № 35. – S. 139-140.

повідомленні писалося, що з покійним прийшли попрощатися не тільки близькі товариші та його студенти, але й багато відомих осіб, вище духовенство, вихованці Греко-католицької семінарії¹ (останнє засвідчує визнання заслуг видатного діяча тогочасною галицько-руською громадськістю). Як занотував у своєму щоденнику Вацлав Залеський: „Студенти носили жалобу за Гюттнером три тижні, а його похорон був такий, ‘якого Львів ще не бачив’”². На кладовищі прощальне слово виголосив доктор філософії, професор Ігнац Поллак, промова якого в перекладі польською згодом навіть була надрукована окремою брошурою³.

Ирина Довгалоук. Первая публикация народных мелодий в Галичине.

Инициатор и редактор календаря-альманаха „Львовский пилигрим” Карл Йозеф фон Гюттнер был автором помещенной там новаторской публикации „Народные песни”, в которой впервые в Галичине опубликовал украинские народные мелодии. В исследовании, восстанавливая историческую справедливость, опровергнуто спекуляции относительно авторства публикации, обсуждено ее значение, представлено биографическую справку о К.И. фон Гюттнере.

Ключевые слова: Карл Йозеф фон Гюттнер, календарь-альманах „Львовский пилигрим”, первая публикация украинских народных мелодий в Галичине.

Iryna Dovhalyuk. The First Publication of Folk Melodies in Galicia.

Initiator and editor of almanac *Lviv Pilgrim*, Karl Josef von Güttner was the author of an innovative publication *Folk Songs*, which was the first published work of Ukrainian folk melodies in Galicia. In an effort to revive the historical significance of the work, this study refutes speculation about the authorship of this publication, discusses its importance, and provides biographical information about its author.

Key words: Karl Josef von Güttner, almanac *Lviv pilgrim*, the first publication of Ukrainian folk melodies in Galicia.

¹ Ze Lwowa // Rozmaitości. – 1822, 26 marca. – № 35. – S. 140.

² Tyrowicz Marian. Hüttner Karol Józef (1793–1822) / Marian Tyrowicz // Polski Słownik Biograficzny. – Kraków : Polska Akademia Nauk, 1962. – Tom X. – S. 127.

³ Pollak Jgnacy. Mowa nad grobem W. Karola de Hüttnera. 18 marca 1822 / Jgnacy Pollak. – Lwów, 1822. – 19 s. Ігнац Поллак (Ignatz Pollak; *1785, Ппара – †1825, Львів) походив з онімечених чехів, випускник Празького університету, з 1814 року викладав у Львівському університеті класичні мови, педагогіку, естетику, а також ораторське мистецтво, яким, на думку сучасників, володів досконало.